

Кръщелното му име бѣше Мирчо. А всички му думаха Мургащъ. Защото облото му и засмѣно лице по цвѣтъ бѣше малко по-свѣтло отъ шоколадъ, което значи, че Мирчо бѣше мургавъ. Всичкитѣ деца отъ отдѣленията въ училището познаваха Мургаша. Знаеха го като храбръ и силенъ ученикъ. Кой каквото не разбираше въ отдѣлението — било урокъ, било друго нѣщо, тичаше при Мургаша.

— Мургащъ, тука има грѣшка въ учебника. Ние я намѣрихме. Ето я, — му посочваха.

Мургащъ внимателно и мълчаливо поглеждаше, не бързаше да отговори и най-после бавно и спокойно заявяваше:

— Грѣшка нѣма. Сгрѣшили сте вие. Ето кжде сте сгрѣшили.

И тутакси посочваше негрѣшката въ учебника, а тѣхната грѣшка.

Тѣй правѣше винаги. Такъвъ го познаваха до края на учебната година, когато той за пръвъ пжтъ разбра храбростта си и се учуди, че билъ храбръ. И важно е, че разбра храбростта си на сънь.

Седмица преди да ги разпустнатъ, въ сѣбота вечерята, Мургащъ легна рано. Ръмѣше ситенъ, топълъ юнски дѣждъ. Той чу въ леглото, какъ баща му отвори прозореца, бързо го затвори и доволенъ издума:

— Следъ тази суша, ситото на дѣда Господа си започна работата. Пресѣва ли, пресѣва!

Последнитѣ думи Мургащъ ги чу въ дрѣмка. А тѣкмо него день сутринята ученицитѣ въ училището водиха дълги и